

SPARTACUS

264/43

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

12 Mei 1945.

OOK WIJ ZIJN VERHEUGD. MAAR NU VERDER ?

Uit de chaos van oorlogsgeruchten breekt zich langzamerhand de feitelijke toestand baan. Over de steden van het verhongerde Westelijke Nederland ronken de vliegende forten en hoe dit oorlogsmateriaal verder moge heten. Glinsterend in de voorjaarse zonnenschijn werpen zij op de daarvoor aangewezen plaatsen pakketten levensmiddelen af, om de eerste nood te lenigen. Jaren lang is de luchtvaart als een onheilbrengende jonge, technische kracht over Europa is gegaan. Zij heeft in die jaren naast alle andere technische middelen leed en ellende gebracht en van dit werelddeel met zijn eeuwenoude cultuur een kerkhof en een ruïne gemaakt. Zij heeft de lichamen van mens en dier uiteen doen scheuren en de neergeworpen brand- en fosforbommen hebben daarenboven de zenuwen van miljoenen volwassenen en kinderen blijvend verstoord.

Aan het voorlopig einde van dit massa-leed strooien zij thans voor het behoud van vier en een half miljoen hongerende Nederlanders het reddende eerste voedsel uit, dat voor talloze gestorvenen te laat komt, vóór anderen nimmer meer zal kunnen herstellen wat de uithongering fysiek ondermijnde. De auto's en tanks van de Canadezen rollen langs de wegen en nemen bezit van de steden, waar zij door een geestdriftige menigte worden bejubeld en ingehaald. Een zee van rood, wit en blauw en oranje versiert govel aan govel.

"Altijd Vrede !" Een spreuk, die wij van een Amsterdamse woning zagen aangebracht is een pendant van het: "Nie wieder Krieg", dat na de vorige oorlog wel het summum van optimisme vertegenwoordigde. Een groot verlangen naar vrede is toch in het onbepaalde denken van de massa's verweven.

De nood schijnt vergeten, er is vreugde overal. Wij kunnen ons dit alles indenken. Vijf jaren van de afgrijselijkste terreur door de Nazi-handiëten, jaren van doorstaan leed, jaren van toenemende hongersnood, hebben dit alles in de hand gewerkt. De vreugde is oprecht en onbeperkt. Ook wij kennen haar, want de revolutionaire arbeidersbeweging heeft de druk van het fascisme zeker in niet mindere mate ondervonden en haar vreugde over de herwonnen vrijheden is dan ook niet minder oprecht. Ook bij ons leeft de zwakke

hoop, dat voor een aantal in concentratiekampen vertoevend de bevrijding nog tijdig zal komen. Ook wij hebben ondergedoken kameraden voor het eerst na jaren de huisdeur weer zien uitgaan, de lucht in met bleke, huiskleur-gelaten het zonlicht tegemoet.

Daarnaast hebben wij onze overtuiging en onze strijd, dwz. de strijd van de arbeidersklasse tegen de heersende imperialistische "orde", waarin wij ondanks alle zwakte, alle gebrek aan inzicht bij de arbeiders, lichtbrengend vóór willen gaan. En het is juist die positie van ons, die in ons ware vreugde wekt, omdat wij weten een étape verder te zijn gekomen. Een étape, waarin wij ook hopen althans in de eerste tijd wat vrijheid, iets van burgerlijke vrijheden te zullen genieten waardoor wij beter en op ruimer schaal ons woord bij de arbeidersmassa's zullen kunnen indragen.

Anderzijds, koesteren wij nu deze geen al te grote verwachtingen. Ons inzicht in de maatschappelijke ontwikkeling zegt ons, dat wij leven in een periode, waarin het kapitalisme aan de mensheid en in het bijzonder aan de arbeidersklasse niet veel anders heeft aan te bieden dan crisis, oorlogsdreiging en oorlog. Zij, die de macht hebben in staat en maatschappij weten dit evenzeer en de voorbereiding van de na-oorlogse verhoudingen worden dan ook door hen in die wetenschap aangevat. De maatregelen, overal in het bevrijde Europa door hen getroffen, komen dan ook neer op een monopolistische, vaak staatsmonopolistische economie onder leiding van de grote imperialistische machten, op een van bovenaf streng gecentraliseerde economische en politieke orde, een hier meer, en daar minder totalitair regime, met als conclusie een onder de vlag der democratie door te voeren beperking, ja, afbraak van burgerlijke rechten en vrijheden.

En terwijl wij ons dus met de vele anderen verheugen over de ineensstorting van het fascistische regime, staan wij toch in onze vreugde anders en meer gereserveerd.

In het belang der arbeidersklasse is het nodig naast een gevoel van blijde ontroering te kennen het besef van de

situatie. Wij mogen als arbeiders ons niet ten volle laten drijven door de hartstochten van het ogenblik.

Velen nog doen daaraan mede, velen, die zich het étiquette van christelijkheid, humanisme hebben opgeplakt kunnen thans met een vrolijk gelaat ernstige wandaden door minderwaardige elementen begaan aanzien en medemaken. Wandaden tegen zwakken en machtelozen van wie het lang niet in alle gevallen zeker is, dat zij in de bezettingstijd ernstiger misdaden hebben begaan dan b.v. de minister van oorlog de Quai als lid van het driemanschap van de half-fascistische, nationaal-socialistische Nederlandse Unie.

Rechtspleging mogen deze wandaden toch niet genoemd worden. Kwalitatief staan zij ver beneden het klasserecht van de burgerlijke maatschappij.

Zeker, wij kunnen ons indenken, dat de roep om wraak diep in het menselijk gemoed leeft, maar wraak is niet alleen een slechte raadgeefster. Wraak voert tot een ontbinding van de slechtste hartstochten. Wraakzucht voert de arbeidersklasse af van haar grote taken en werkt de verscheuring van eigen klasse in de hand. Bitter hebben wij geleden onder de Nazi-terreur en toch, wij menen als enige in deze dagen te moeten laten horen de stem van klasse-eenheid en van internationalisme. Voor ons is het een gruwel als ontwapende, met de handen omhoog lopende, onmachtige Duitse, in uniformen gestoken proletariërs door de vrijwillige dienaren van het herstellende Nederlandse bewind gestompt en getrapt worden. Neen, wij vergeten

niet wat ook de onzen is aangedaan. Wij kennen de gruwelmethoden van de S.S. en andere bandieten in de concentratiekampen. Maar toch, ondanks alles, wij weten dat de arbeiders van de gehele wereld de werkelijke en volle vrijheid slechts dan kunnen veroveren, als de gedachte aan de internationale arbeiderssolidariteit zo sterk leeft in de koppen van de arbeiders en de arbeidersvrouwen, dat individuele terreur en wraak bij hen een zedelijke verontwaardiging wekken.

Het is deze les, die klassestrijd-predikers, het is deze les, die de "materialistische" marxisten U allen voorhouden.

Wij viëren de bevrijding, maar het is een zeer beperkte vrijheid, die, zoals gezegd reeds nu aan alle kanten wordt bedreigd.

De bevrijding, de werkelijke bevrijding van de arbeidersklasse moet het werk zijn van de arbeiders zelf.

Daarom wordt de vreugde, die wij mede gevoelen, gedragen door het verlangen als Communistenbond "Spartacus" mede werkzaam te kunnen zijn bij voorlichting van de Nederlandse arbeiders in hun zeker komende strijd.

Het wordt een strijd tegen honger en uitbuiting, tegen arbeidsslavernij en afbraak van rechten, tegen chauvinisme en militairisme.

Het wordt een strijd voor de arbeidersmacht in de bedrijven, voor de proletarische democratie, voor de internationale solidariteit en voor het socialisme.

Alleen bezield met het heilige voor-nomen zijn plaats in de komende strijd tussen kapitalisme en socialisme in te nemen, is de vreugde van den proletariër over de val van het fascisme van wezenlijke betekenis.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZELF.

Indien de stroomlevering het volgende week
toostaat, kunt U het volgende nummer van
"SPARTACUS", ACTUELE BERICHTEN, gedrukt
verwachten.